

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/57/2016
Identifikačné číslo spisu: 1016200145
Dátum vydania rozhodnutia: 04.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1016200145.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci navrhovateľa: L. U., narodený XX. F. XXXX, bytom v F.-B., F. č. XXX, proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Kancelária Trenčín, so sídlom v Trenčíne, Hviezdoslavova č. 3, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu z 18. decembra 2015, sp.zn. 10732/2015-KaTN, č. RZ: 78878/2015, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. marca 2016, č.k. 26Sp/6/2016-37, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. marca 2016, č.k. 26Sp/6/2016-37 v prvej a druhej výrokovej časti m e n í tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu z 18. decembra 2015, sp.zn. 10732/2015-KaTN, č. RZ: 78878/2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 72,42 eur, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 31. marca 2016, č.k. 26Sp/6/2016-37 v prvej výrokovej časti potvrdil podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), rozhodnutie odporcu, ktorým tento navrhovateľovi postupom podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z.z.“), nepriznal nárok na poskytovanie právnej pomoci.

Odporca nepriznal navrhovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci z dôvodu, že hodnota sporu, s

ktorým sa navrhovateľ v pozícii žiadateľa na odporcu obrátil je vo výške 40,- eur, a teda hodnota sporu neprevyšovala hodnotu minimálnej mzdy (v čase rozhodovania odporcu vo výške 380,- eur), čím nebola splnená jedna z podmienok potrebných pre priznanie nároku na poskytovanie právnej pomoci.

Krajský súd vyhodnotil postup odporcu za správny, vydané rozhodnutie za vecne správne, vyplývajúce z riadne zisteného skutkového stavu, náležite odôvodnené a vydané v súlade so zákonom. Skonštatoval, že na rozhodnutie o žiadosti navrhovateľa, ktorou sa domáha priznania nároku na poskytovanie právnej pomoci je kompetentný odporca podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z., ktorý je povinný skúmať, či sú kumulatívne splnené všetky podmienky plynúce z § 6 ods. 1 menovaného zákona, t.j. hmotná núdza, vylúčenie zrejmej bezúspešnosti sporu a hodnota sporu. Nesplnenie hoci len jednej z týchto podmienok pre priznanie nároku na poskytovanie právnej pomoci znamená negatívne rozhodnutie odporcu o nároku na poskytovanie právnej pomoci. Významný zásah do statusu fyzickej osoby zákonodarca definoval hodnotou minimálnej mzdy. Ak teda v zmysle § 6 ods. 1 písm. c/ menovaného zákona hodnota sporu nedosahuje hodnotu minimálnej mzdy a vec nemožno oceniť peniazmi, neposkytnutie právnej pomoci v takom prípade nepredstavuje žiaden významný zásah do života občana. Nestanovenie tohto limitu by mohlo znamenať vážne riziko, že inštitút právnej pomoci by bol zneužívaný osobami, ktoré sa pomerne často obracajú na súdy. Zmyslom tohto ustanovenia v neposlednom rade je aj to, aby náklady, ktoré vzniknú štátu v súvislosti s poskytovaním právnej pomoci neboli v zjavnom nepomere k celkovej hodnote sporu.

Krajský súd v druhej výrokovej časti neúspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. V tretej výrokovej časti navrhovateľovi priznal oslobodenie od súdnych poplatkov v plnom rozsahu.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

V podanom odvolaní poukázal na skutočnosť, že spolu s manželkou vo veci vedenej na okresnom súde pod sp.zn. 2C/155/2002 a majúcou vzťah k tomuto konaniu podali dňa 19. septembra 2013 spoločnú žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, ktorá však bola rozčlenená na dve samostatné veci, a teda každá posudzovaná osobitne. Uviedol, že kým jemu Centrum právnej pomoci priznalo nárok na poskytnutie právnej pomoci s finančnou účasťou vo výške 40,- eur, manželke takáto zvýhodnená finančná účasť priznaná nebola.

Poukázal na iné konania, v ktorých za tých istých podmienok bol spolu so svojou manželkou od súdnych poplatkov oslobodený. Rovnako im bol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci i samotným odporcom.

Podľa názoru navrhovateľa rozhodnutie o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov musí zodpovedať tomu, aby účastníkovi nebolo len pre jeho majetkové a sociálne pomery znemožnené uplatňovať, alebo brániť svoje právo, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. októbra 2010, sp.zn. 5Sžo/219/2010, podľa ktorého ... „pomermi účastníka sú najmä pomery majetkové, tak aj rodinné, sociálne a zdravotné, ktoré nie sú len dočasnej, alebo prechodnej povahy a odôvodňujú záver, že poplatník nemôže splniť poplatkovú povinnosť, alebo že jej splnenie súd nemôže od neho spravodlivo žiadať...“.

V odvolaní navrhovateľ ďalej dôvodil tým, že konanie a rozhodovanie súdov a iných orgánov SR musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a pritom dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných veciach alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Poukázal na nález PL. ÚS 36/95, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, kde platí zásada, podľa ktorej ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný predpis, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný spätným pôsobením právneho predpisu, alebo jeho ustanovenia, ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď“.

(napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99).

Poukázal taktiež na to, že ... „Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru - z hľadiska priameho dodržiavania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, by bol ťažko obhájitelný platný právny stav v Slovenskej republike, keď v časovo predchádzajúcom období tá istá sociálna situácia, tých istých osôb bola vyhodnotená viacerými súdmi, vrátane ústavného súdu ako odôvodňujúca priznanie práva na oslobodenie od súdnych poplatkov a práva na poskytnutie právnej pomoci a následne Centrum a súd, vychádzajúc z dikcie neskoršieho zákona zamietne nárok na oslobodenie a poskytnutie právnej pomoci. Odmietavé rozhodnutia musia byť posúdené a odôvodnené i z hľadiska súladnosti s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Ústavou SR, ktoré majú aplikačnú prednosť pred dikciou zákona“ - (napr. I. ÚS 37/95, I. ÚS 26/94, I. ÚS 118/2010, III. ÚS 551/2012-32, I. ÚS 564/2012, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. mája 2013, sp.zn. 3Sžo/9/2013).

S poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 21/00, PL. 6/04, III. ÚS 328/05 dôvodil aj tým, že „diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná“.

Ďalej poukázal na to, že účelom konania podľa § 247 a nasl. OSP je preskúmanie zákonnosti a ústavnosti rozhodnutia odporcu, a nie hodnoty sporu, ktorá je uvedená v pôvodnej žalobe z 22. apríla 2002, respektíve v žalobe na obnovu konania

z 8. decembra 2008 v sume t.č. 43.608,- Sk. Má za to, že rozhodnutie odporcu ako aj krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím bolo porušené aj základné právo navrhovateľa na súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Záverom podaného odvolania navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, prípadne aby sám rozhodol a zrušil rozhodnutie odporcu. Uplatnil si náhradu trov konania.

Zároveň požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

III.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa sa pridržiaval dôvodov a argumentov obsiahnutých v rozhodnutí odporcu a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania navrhovateľa (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 1, 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 1, 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP a s § 492 ods. 1, 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa je potrebné vyhovieť.

Podľa § 492 ods. 1 a 2 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

(2) Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 250l a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, ktorými navrhovateľ namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu z 18. decembra 2015, Sp.zn. 10732/2015-KaTN, č. RZ: 78878/2015 potvrdil. Napadnutým rozhodnutím odporca postupom podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. nepriznal navrhovateľovi nárok na poskytovanie právnej pomoci.

Účelom zákona č. 327/2005 Z.z. je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv, v azylových veciach, v konaní o administratívnom vyhostení, v konaní o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny alebo v konaní o zaistení žiadateľa o udelenie azylu podľa osobitného predpisu, 1) oznamovateľom kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti 1aaa) (ďalej len "protispoločenská činnosť") alebo osobe, voči ktorej bola pozastavená účinnosť pracovnoprávneho úkonu podľa osobitného predpisu, 1aab) a prispieť k predchádzaniu vzniku právnych sporov. (§ 1).

Zákon č. 327/2005 Z.z. ustanovuje podmienky poskytovania právnej pomoci, postup fyzických osôb a príslušných orgánov v konaní o nároku na priznanie právnej pomoci a inštitucionálne zabezpečenie poskytovania právnej pomoci (§ 2).

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

a/ jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom 2) a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,

b/ nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a

c/ hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy 5) okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Najvyšší súd z administratívneho spisu odporcu zistil, že navrhovateľ sa v konaní vedeným na Krajskom súde v Žiline pod sp.zn. 20S/147/2015 domáha preskúmania zákonnosti výroku rozhodnutia Centra

právnej pomoci, Kancelária Žilina z 19. júna 2015, sp.zn. 7788/2013-KaZA, R.z. 39579/2015, ktorým bol navrhovateľovi podľa § 6a ods. 3 zákona č. 327/2005 Z.z. priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci s finančnou účasťou vo výške 40,- eur. Právnu pomoc žiadal v dovolacom konaní proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. októbra 2012, sp.zn. 7Co/288/2012 vo veci obnovy konania 2C/155/2002. Nakoľko navrhovateľ v konaní 20S/147/2015 požiadal o odpustenie súdnych poplatkov a pridelenie právneho zástupcu, Krajský súd v Žiline uznesením z 25. augusta 2015, č.k. 20S/147/2015-106 odkázal navrhovateľa na Centrum právnej pomoci, Kancelária Žilina. Na základe príkazu riaditeľa zo 6. októbra 2015, r.z. 62052/2015, č. PR/15/2015 bola z konania o nároku na poskytnutie právnej pomoci vylúčená Kancelária Žilina a určená Kancelária Trenčín. Predmetná vec bola zaevidovaná pod sp.zn. 10732/2015-KaTN. Dňa 18. decembra 2015 vydalo Centrum právnej pomoci tu preskúmané rozhodnutie sp.zn. 10732/2015-KaTN, č. RZ: 78878/2015, ktorým navrhovateľovi nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Dôvod nepriznania nároku na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti spočíval v nespnení jednej z troch kumulatívnych podmienok plynúcich z § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z., konkrétne § 6 ods. 1 písm. c/ zákona č. 327/2005 Z.z., a teda, že hodnota sporu neprevýšila hodnotu minimálnej mzdy (t.č. 380,- eur). Odporca konštatoval, že nakoľko sa navrhovateľ domáhal priznania nároku na poskytnutie právnej pomoci v konaní vedenom na Krajskom súde v Žiline pod sp.zn. 20S/147/2015, predmetom sporu ktorého bolo preskúmanie zákonnosti výroku rozhodnutia Centra právnej pomoci, Kancelária Žilina z 19. júna 2015, sp.zn. 7788/2013-KaZA, R.z. 39579/2015 o priznaní nároku navrhovateľovi na poskytnutie právnej pomoci s finančnou účasťou vo výške 40,- eur, odporca určil hodnotu sporu podľa výšky finančnej účasti, na ktorú bol žiadateľ zaviazaný predmetným rozhodnutím, ktorého preskúmania sa domáha v súdnom konaní (20S/147/2015), teda v sume 40,- eur.

Najvyšší súd po preskúmaní a vyhodnotení dôvodov, na základe ktorých odporca nepriznal navrhovateľovi nárok na poskytovanie právnej pomoci, dospel k záveru, že odporca v danom prípade nepostupoval náležite v súlade s ustanoveniami zákona č. 327/2005 Z.z.. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa nerozhodol vo veci súladne so zákonom, keď rozhodnutie odporcu napadnuté opravným prostriedkom podľa § 250q ods. 3 OSP ako vecne správne potvrdil.

Predovšetkým je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že predmetom konania vedeného na Krajskom súde v Žiline pod sp.zn. 20S/147/2015 je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu - Centra právnej pomoci. Predmetné konanie svojou povahou teda spadá pod správne súdnictvo, pričom v tomto konkrétnom prípade je ovládané pravidlami plynúcimi z druhej hlavy piatej časti OSP (ROZHODOVANIE O ŽALOBÁCH PROTI ROZHODNUTIAM A POSTUPOM SPRÁVNÝCH ORGÁNOV). Podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP). Predmetom konania v správnom súdnictve je teda preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov. V rámci tohto typu súdneho konania ide o posúdenie, či postup a napadnuté rozhodnutie vydané správnym orgánom možno považovať za súladné s príslušnými právnymi predpismi, čo samo o sebe je skutočnosťou objektívne peniazmi neoceniteľnou. Správne súdnictvo nie je založené na nachádzaní subjektívnych práv jednotlivca vrátane určovania ich spornej výšky. V praxi síce môže nastať situácia, kedy rozhodnutie správneho orgánu znie na určitú sumu (napríklad dorubenie dane), avšak na účely jeho súdneho prieskumu je smerodajný dôvod vydania takéhoto rozhodnutia a určenia tejto výšky, a nie samotná výška, pričom dôvod vydania takéhoto rozhodnutia a určenia tejto výšky nie je možné ako hodnotu veci určiť.

Vzhľadom na uvedené, potom závery odporcu, ktorý v zmysle žiadosti o poskytnutie právnej pomoci z 8. septembra 2015, vychádzal z predmetu konania - súdneho prieskumu rozhodnutia o priznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci s finančnou účasťou vo výške 40,- eur, vo veci 20S/147/2015, a určil hodnotu sporu podľa výšky tejto finančnej účasti, na ktorú bol účastník konania (tu navrhovateľ) zaviazaný, vyhodnotil najvyšší súd za nesprávne a odporujúce samotnej povahe správneho súdnictva a

účelu ktorý plní.

Pre úplnosť najvyšší súd považuje za potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že v správnom súdnictve sa na účely určenia základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby bez výnimky aplikuje § 11 ods. 4 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky číslo 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v rozhodnom znení, a nie § 10 vychádzajúci z hodnoty sporu. Rovnako v tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na Prílohu I, Položka č. 10 Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, podľa ktorej sa súdny poplatok v správnom súdnictve platí pevnou sadzbou a nie vypočítanou z hodnoty predmetu konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené, najvyšší súd rozsudok krajského súdu v zmysle § 250ja ods. 3 veta prvá OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a § 492 ods. 1, 2 SSP zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP.

V ďalšom konaní odporca opätovne posúdi nárok navrhovateľa na poskytnutie právnej pomoci v zmysle jeho žiadosti o poskytnutie právnej pomoci z 8. septembra 2015 v intenciách zákona č. 327/2005 Z.z. a jeho príslušných a k danej veci zodpovedajúcich ustanovení.

V.

Navrhovateľ v odvolaní žiadal aj o odpustenie platenia súdnych poplatkov.

Podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v rozhodnom znení, poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy, navrhovateľ v dôsledku tohto rozsudku najvyššieho súdu, ktorým napadnutý rozsudok krajského súdu z 31. marca 2016, č.k. 26Sp/6/2016-37 na základe jeho odvolania zmenil tak, že rozhodnutie odporcu z 18. decembra 2015, sp.zn. 10732/2015-KaTN, č. RZ: 78878/2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, bol v konaní úspešný, preto mu nevznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok ani za odvolacie konanie. Z uvedeného dôvodu rozhodnutie o návrhu navrhovateľa na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov v odvolacom konaní stratilo právne opodstatnenie.

VI.

O trovách prvostupňového a odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 224 ods. 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP tak, že navrhovateľovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal náhradu trov konania pozostávajúcu:

A/ v konaní pred krajským súdom

- z cestovného: osobné motorové vozidlo Škoda FABIA, EČV: V na ktoré je navrhovateľ odkázaný, a to za cestu zo: Súľov - Hradná do Banskej Bystrice a späť na pojednávanie dňa 31. marca 2016 - 300 km, z toho 20 km jazdy po meste (spotreba - 5,9 l/100 km krát cena benzínu - 1,12 eur /l delene 100 + 0,183 a všetko násobené 20 km) = 4,98 eur a 280 km jazdy mimo mesta (spotreba - 4,8 l/100 km krát cena benzínu - 1,12 eur /l delene 100 + 0,183 a všetko násobené 280 km) = 66,29 eur. Cestovné celkovo 71,27 eur

- z poštovného: podanie odvolania (opravného prostriedku) proti rozhodnutiu odporcu - 1,15 eur.

Najvyšší súd navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania pozostávajúcu z poštovného, konkrétne

- i. podanie žiadosti Centru právnej pomoci v sume 1,10 eur (rok 2013)
- ii. odoslanie odvolania Krajskému súdu v Banskej Bystrici v sume 1,45 eur + náklady spojené s kopírovaním v sume 1,40 eur (rok 2013)
- iii. odoslanie vyjadrenia Krajskému súdu v Banskej Bystrici v sume 1,10 eur (rok 2014)
- iv. odoslanie potvrdení k oslobodeniu od súdnych poplatkov v sume 1,45 eur + náklady spojené s kopírovaním príslušných listín v sume 5,90 eur (rok 2014),
nakoľko tieto výdaje s konaním vedeným na tunajšom súde pod sp.zn. 7Sžo/57/2016
(a pred krajským súdom pod sp.zn. 26Sp/6/2016) nesúvisia. Rovnako najvyšší súd navrhovateľovi nepriznal poštovné za odoslanie potvrdení Centru právnej pomoci + náklady spojené s ich kopírovaním (1,60 eur + 6 eur), nakoľko tieto boli vynaložené v konaní pred Centrom právnej pomoci, teda v správnom konaní a nie v konaní súdnom.

B/ v konaní pred najvyšším súdom

- náhradu trov odvolacieho konania si navrhovateľ neuplatnil.

-

Celkovo potom najvyšší súd priznal navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 72,42 eur.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.